

Βόρειο Γκρίνουιτς, τέλη Μαΐου. Τρεις ώρες πριν το χάραμα, και ο ποταμός ήταν έρημος. Σκούρες μαούνες τέντωναν τα σκοινιά τους με το ρεύμα, και μια ανοιξιάτικη παλίρροια σήκωνε μικρά κύματα μέσα στη λάσπη όπου επέπλεαν. Ένα σύννεφο ομίχλης υψώθηκε από το νερό κυλώντας προς τη στεριά, περνώντας σκοτεινιασμένες αποθήκες προμηθευτών, πετώντας πάνω από τον έρημο Θόλο της Χιλιετίας και καταπλέοντας σε μοναχικούς σκουπιδότοπους και αλλόκοτα, σεληνιακά τοπία – ώσπου κατακάθισε, κοντά μισό χιλιόμετρο από την όχθη, ανάμεσα στα στοιχειωμένα, θαρρείς, μηχανήματα μιας μισοερειπωμένης μάντρας τσιμεντοποιίας.

Ένα αιφνίδιο σάρωμα προβολέων – και ένα περιπολικό έστριψε στον παράδρομο, με τους γαλάζιους φάρους του να στροβιλίζονται σιωπηλά. Λίγες στιγμές μετά, το ακολούθησαν ένα δεύτερο και ένα τρίτο. Μέσα στα επόμενα είκοσι λεπτά, κι άλλα περιπολικά συνάντησαν τα πρώτα μέσα στη μάντρα – οχτώ επίσημα αστυνομικά οχήματα, δύο απλά Φορντ Σιέρα και το λευκό φορτηγάκι με το συνεργείο μαγνητοσκόπησης του Εγκληματολογικού. Η είσοδος του παράδρομου αποκλείστηκε, και ντόπιοι ένστολοι στάλθηκαν για να αποκλείσουν όλους τους δρόμους που έβγαζαν στο ποτάμι. Ο πρώτος επιθεωρητής του τμήματος Ανθρωποκτονιών συνδέθηκε με το τηλεφωνικό κέντρο του Κρόιντον και ζήτησε τους αριθμούς βομβητών που είχαν οι επικεφαλής της περιοχής. Πέντε λεπτά αργότερα, ο επιθεωρητής Τζακ Κάφερι, της Ομάδας Β της μητροπολιτικής αστυνομίας του Λονδίνου, ξύπνησε απότομα από τον ήχο του βομβητή του.

Έμεινε ξαπλωμένος και πεταρίζοντας τα μάτια, προσπαθώντας να μαζέψει τις σκέψεις του και παλεύοντας την παρόρμηση να γείρει και να αποκοιμηθεί λίγο ακόμα. Έπειτα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, κατέβαλε την απαραίτητη προσπάθεια, σηκώθηκε από το κρεβάτι του, πήγε στο μπάνιο για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του –*Τέρμα το ποτό τις καθημερινές που είσαι υπηρεσία, Τσακ, ορκίσου το, ορκίσου το τώρα*– και ντύθηκε χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη, καλύτερα να έφτανε τελείως ξυπνητός και με τις σκέψεις του συγκροτημένες, η γραβάτα τώρα, κάτι απλό –*Οι προϊστάμενοι του Ανθρωποκτονιών δεν θέλουν να δείχνουμε πιο καλοντυμένοι απ’ αυτούς*–, και στη συνέχεια ο βομβητής, και καφές, μπόλικος στιγμιαίος καφές, με ζάχαρη αλλά χωρίς γάλα, ποτέ γάλα –*Και πάνω απ’ όλα μη φας, ποτέ δεν ξέρεις τι θα αντικρίσεις*–, κι αφού ήπιε δύο φλιτζάνια, σε εγρήγορση τώρα χάρη στην καφεΐνη, με ένα στριφτό τσιγάρο ανάμεσα στα δόντια, διέσχισε με το αυτοκίνητό του τους έρημους δρόμους του Γκρίνουιτς και έφτασε στον τόπο του εγκλήματος. Εκεί, ο προϊστάμενός του, ο διευθυντής του τμήματος Στιβ Μάντοξ, ένας μικροκαμωμένος, πρόωρα γκριζαρισμένος άντρας, άφογος όπως πάντα με ένα γκρι κοστούμι στο χρώμα της πέτρας, τον περίμενε έξω από τη μάντρα, βαδίζοντας πέρα-δώθε στο φως ενός μοναχικού φανοστάτη, στριφογυρνώντας τα κλειδιά του αμαξιού του και μασουλώντας νευρικά το πάνω χέιλος του.

Βλέποντας το αυτοκίνητο του Τζακ να παρκάρει, πήγε προς το μέρος του, ακούμπησε τον αγκώνα του στην οροφή του οχήματος, έγειρε στο ανοιχτό παράθυρο και είπε: «Ελπίζω να μην ήρθες φαγωμένος».

Ο Κάφερι έβαλε χειρόφρενο και πήρε τον καπνό του και τα χαρτάκια του από το ταμπλό. «Τέλεια. Ό,τι ακριβώς ήθελα ν’ ακούσω».

«Το συγκεκριμένο έχει περάσει προ πολλού την ημερομηνία λήξης». Έκανε ένα βήμα για να βγει ο Τζακ από το αυτοκίνητο. «Γυναίκα, μισοθαμμένη. Στη μέση του πουθενά».

«Το είδες, ή όχι ακόμα;»

«Όχι, όχι. Με ενημέρωσε ο τοπικός επιθεωρητής. Κι επίσης, έεε...» Έριξε μια ματιά πίσω του, στο σημείο όπου οι αξιωματικοί του Ανθρωποκτονιών στέκονταν σε πηγαδάκι. Όταν γύρισε, μίλησε πιο χαμηλόφωνα: «Και της έχουν κάνει και νεκροτομή. Το κλασικό βαθύ ντεκολτέ».

Ο Τζακ κοντοστάθηκε, με το χέρι του στην πόρτα του αυτοκινήτου. «Νεκροτομή;»

«Ακριβώς».

«Με άλλα λόγια, θα την έφεραν εδώ από κανένα τμήμα ιατροδικαστικής».

«Ξέρω—»

«Τίποτα φοιτητές ιατρικής που αποφάσισαν να μας κάνουν μια φάρσα—»

«Ξέρω, ξέρω». Ο Μάντοξ σήκωσε τα χέρια για να τον κάνει να σωπάσει. «Βασικά είναι εκτός της δικαιοδοσίας μας, αλλά άκου». Κοίταξε πάλι πίσω του και έγειρε ακόμα πιο κοντά. «Το τμήμα Ανθρωποκτονιών του Γκρίνουιτς μας φέρεται πάντα άνογα. Ας τους κάνουμε το χατίρι. Δεν θα πάθουμε τίποτε άμα ρίξουμε μια ματιά. Σύμφωνα;»

«Σύμφωνα».

«Ωραία. Και τώρα». Ίσιωσε τους ώμους του. «Εσύ πες μου. Πώς είσαι; Είσαι έτοιμος;»

«Αστειεύεσαι». Ο Κάφερι βρόντηξε την πόρτα του αμαξιού, έβγαλε την κάρτα του εντάλματος ερεύνης από την τσέπη του και σήκωσε τους ώμους. «Φυσικά και δεν είμαι έτοιμος. Γίνεται να είσαι ποτέ έτοιμος για κάτι τέτοιο;»

Κατευθύνθηκαν προς την είσοδο, προχωρώντας παράλληλα με το συρματόπλεγμα της περιφράξης. Ο μοναδικός φωτισμός προερχόταν από τους ασθενικούς κίτρινους λαμπτήρες των σκόρπιων φανοστατών, και από το περιστασιακό φλας του συνεργείου μαγνητοσκόπησης του Εγκληματολογικού που

χτένιζε τη μάντρα και τον γύρω σκουπιδότοπο. Ενάμισι χιλιόμετρο πέρα, δεσπόζοντας στον βορεινό ορίζοντα, ο λαμπερός Θόλος της Χιλιετίας υψωνόταν στο σκοτάδι, με τα κόκκινα φωτάκια της κορυφής του να αναβοσβήνουν στο φόντο των αστεριών.

«Την έχουν παραχώσει σε έναν κάδο απορριμμάτων ή κάτι τέτοιο», είπε ο Μάντοξ. «Αλλά ο πρώτος που έφτασε μες στα μεσάνυχτα δεν είναι και σίγουρος – είναι το πρώτο του πτώμα με ύποπτα αίτια και τα 'χει παίξει». Έδειξε με το κεφάλι τα αυτοκίνητα που ήταν σταθμευμένα πλάι-πλάι. «Είναι ο τύπος στη Μερσέντες. Τον βλέπεις;»

«Τον βλέπω, ναι». Ο Κάφερι δεν σταμάτησε για να δει. Ένας τύπος με φαρδιές πλάτες και καμηλό παλτό καθόταν σκυφτός στη θέση του οδηγού, μιλώντας έντονα σε έναν αξιωματικό του Ανθρωποκτονιών.

«Ο ιδιοκτήτης είναι. Γίνονται ένα σωρό έργα ανάπτυξης εδώ, γύρω από το Θόλο και τα λοιπά. Απ' ό,τι λέει, την περασμένη εβδομάδα προσέλαβε ένα συνεργείο για να καθαρίσει τη μάντρα. Πιθανότατα πείραξαν το σημείο της εναπόθεσης χωρίς να το καταλάβουν με τόσα μηχανήματα εδώ πέρα, κι έπειτα στη μία μετά τα μεσάνυχτα—» Ο Μάντοξ με τον Κάφερι κοντοστάθηκαν στην είσοδο της μάντρας, έδειξαν τις αστυνομικές τους ταυτότητες, ταυτοποιήθηκαν και μπήκαν σκύβοντας κάτω από την ταινία περίφραξης. «Κι έπειτα στη μία, που λες, τρεις νεαροί είχαν μαζευτεί εδώ να σνιφάρουν κόλλα ή κάτι σχετικό, κι έπεσαν πάνω στο πτώμα. Τους έχουν πάει στο τμήμα. Η αστυνομική διευθύντρια θα ξέρει να μας πει περισσότερα».

Η Φιόνα Κούν, συντονίστρια του τόπου του εγκλήματος με απόσπαση από τη Σκότλαντ Γιαρντ, τους περίμενε σε ένα φωταγωγημένο κομμάτι της μάντρας δίπλα σε μια φορητή τουαλέτα. Με τη λευκή ολόσωμη φόρμα της, έμοιαζε με φάντασμα. Καθώς πλησίαζαν, κατέβασε με σοβαρό ύφος την κουκούλα της.

Ο Μάντοξ έκανε τις συστάσεις.

«Τζακ, από δω η διευθύντρια κυρία Κουνίν. Φιόνα, ο νέος επιθεωρητής μου, ο Τζακ Κάφερι».

Ο Κάφερι πλησίασε και άπλωσε το χέρι. «Χάρηκα».

«Κι εγώ». Η Κουνίν έβγαλε το λάτεξ γάντι που φορούσε και έσφιξε το χέρι του Κάφερι. «Πρώτη σου υπόθεση, σωστά;»

«Με τη μητροπολιτική αστυνομία, ναι, η πρώτη».

«Τι να πω, μακάρι να μην ήταν τόσο χάλια. Δεν είναι καθόλου ωραίο το θέαμα. Καθόλου όμως. Κάτι της έχει ανοίξει το κρανίο στα δύο – κάποιο μηχανήμα, πιθανότατα. Τη βρήκαμε πεταμένη ανάσκελα», είπε και έγειρε προς τα πίσω για να τους δείξει τη στάση του πτώματος, απλώνοντας τα χέρια και αφήνοντας το στόμα της ανοιχτό. Στο ημίφως, ο Κάφερι διέκρινε το λαμπύρισμα παλιών σφραγισμάτων με αμάλγαμα. «Από τη μέση και κάτω είναι θαμμένη σε προκάτ σκυρόδεμα, από αυτό μάλλον που φτιάχνουν τα κράσπεδα των πεζοδρομίων».

«Είναι μέρες εδώ;»

«Όχι, όχι πολλές. Χοντρικά», είπε, ξαναφορώντας το γάντι της και δίνοντας στον Μάντοξ μια βαμβακερή μάσκα, «καμιά βδομάδα το πολύ. Αλλά αρκετά ώστε να διατάξουμε ειδική έρευνα. Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να περιμένεις να φέξει προτού ξυπνήσεις τον ιατροδικαστή. Θα ξέρει να σου πει περισσότερα όταν του τη φέρουν στο νεκροτομείο και ελέγξει τη δραστηριότητα των εντόμων. Είναι μισοθαμμένη και τυλιγμένη σε μια σακούλα σκουπιδιών: αυτό μερδεύει πολύ τα πράγματα».

«Ιατροδικαστή;» είπε ο Κάφερι. «Σίγουρα θα χρειαστεί; Γιατί η ομάδα του Εγκληματολογικού λέει ότι έχει γίνει νεκροψία».

«Όντως».

«Και λέτε να θέλει να την ανοίξει μολαταύτα;»

«Ναι». Η έκφραση της Κουνίν δεν άλλαξε στο ελάχιστο. «Και νομίζω ότι πρέπει να τη δεις. Δεν μιλάμε για επαγγελματική νεκροτομή».

Ο Μάντοξ και ο Κάφερι αντάλλαξαν μια ματιά. Έπειτα από μερικές στιγμές σιωπής, ο Τζακ έγνεψε καταφατικά. «Μάλιστα. Έγινε». Καθαρίζοντας το λαιμό του, πήρε τα γάντια και τη μάσκα που του έδωσε η Κούνιν και παράχωσε βιαστικά τη γραβάτα του μες στο πουκάμισό του. «Οκέι, πάμε να ρίξουμε μια ματιά».

Ακόμη και με τα προστατευτικά του γάντια, η παλιά συνήθεια έκανε τον Κάφερι να προχωρά με τα χέρια στις τσέπες. Κάθε τόσο έχανε από το οπτικό του πεδίο το φακό της Κούνιν, κάτι που του προκαλούσε μια φευγαλέα δυσφορία – είχαν προχωρήσει αρκετά μέσα στη μάντρα, και πλέον επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Το συνεργείο είχε τελειώσει τη μαγνητοσκόπηση και είχε κλειστεί στο λευκό φορτηγάκι του Εγκληματολογικού, αντιγράφοντας την πρωτότυπη εγγραφή. Τώρα πια η μόνη πηγή φωτός ήταν η αχνή, χημική λάμψη της φωσφορίζε ταινίας που οι αξιωματικοί του τοπικού τομέα είχαν χρησιμοποιήσει για να ορίσουν το περίγραμμα διάφορων αντικειμένων δεξιά και αριστερά του μονοπατιού, προστατεύοντάς τα έτσι μέχρι να έρθει ο υπεύθυνος αποδεικτικών στοιχείων για να τα συλλέξει και να τα καταχωρίσει. Πλανιόνταν μες στην ομίχλη σαν φιλοπερίεργα στοιχεία, ανάμεσα από το ασθενικό πρασινωπό περίγραμμα από λογής μπουκάλια, πατικωμένα τενεκεδόκοντα, και από άμορφα αντικείμενα που μπορεί να ήταν παλιές μπλουζες ή πετσέτες. Μεγάλοι μιάντες και γερανοί υψώνονταν ίσαμε τριάντα και σαράντα μέτρα μες στον νυχτερινό ουρανό ολόγυρά τους, τεφροί και σιωπηλοί σαν τα παιχνίδια ενός κλειστού λούνα παρκ.

Η Κούνιν ύψωσε το χέρι για να σταματήσουν. «Εκεί», είπε στον Κάφερι. «Τη βλέπεις; Είναι ξαπλωμένη ανάσκελα».

«Πού;»

«Βλέπεις το μεταλλικό βαρέλι;» του είπε, φωτίζοντάς το με τη δέσμη του φακού της.

«Ναι».

«Κι εκείνες τις δύο ράβδους ενίσχυσης στα δεξιά του;»

«Ναι».

«Ακολουθήσέ τες και θα το βρεις».

Χριστέ μου.

«Το είδες;»

«Ναι». Προσπάθησε να πάρει θάρρος. «Το είδα, ναι».

Εκείνο το πράγμα; Είναι πτώμα εκείνο το πράγμα; Το είχε περάσει για μονωτικό αφρό, από αυτόν που ψεκάζεις από ένα μεταλλικό κουτί σαν σπρέι: ήταν πρησμένο και κίτρινο και γυαλιστερό. Έπειτα όμως πρόσεξε τα μαλλιά και τα δόντια, και αναγνώρισε το περίγραμμα ενός μπράτσου. Και, με τα πολλά, γέρνοντας το κεφάλι στο πλάι, κατάλαβε τι ήταν αυτό που κοιτούσε.

«Για όνομα του Θεού», είπε ο Μάντοξ κατάκοπα. «Πάμε. Και κάποιος να τη σκεπάσει με μια τέντα».

2

Μέχρι να ανατείλει ο ήλιος και να σκορπίσει η ομίχλη του ποταμού, όλοι όσοι είχαν δει το πτώμα στο φως της ημέρας είχαν καταλάβει πως δεν επρόκειτο για φάρσα φοιτητών ιατρικής. Ο επίσημος ιατροδικαστής του υπουργείου Εσωτερικών, Χάρσα Κρισναμούρτι, έφτασε και τρύπωσε για καμιά ώρα στο εσωτερικό της λευκής τέντας. Μια ομάδα περισυλλογής αποδεικτικών στοιχείων ξεκίνησε να χτενίζει εξονυχιστικά την περιοχή, και μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι το πτώμα είχε απελευθερωθεί από το τσιμέντο.

Ο Κάφερι βρήκε τον Μάντοξ στο μπροστινό κάθισμα ενός από τα Φορντ της Ομάδας Β. «Όλα καλά;»

«Δεν έχουμε τίποτε άλλο να κάνουμε εδώ. Καλύτερα ν' αφήσουμε τον Κρισναμούρτι να το αναλάβει από δω και πέρα».

«Πήγαινε σπίτι να ρίξεις έναν υπνάκο».

«Κι εσύ».

«Μπα, όχι. Εγώ θα μείνω».

«Όχι, Τζακ. Κι εσύ χρειάζεσαι ύπνο. Θα εξασκηθείς έτσι κι αλλιώς στην αϋπνία τις επόμενες ημέρες, πίστεψέ με».

Ο Κάφερι σήκωσε τα χέρια. «Οκέι, αφεντικό, ό,τι πεις».

«Έτσι».

«Αλλά δεν πρόκειται να κοιμηθώ».

«Δεν πειράζει. Τουλάχιστον πήγαινε σπίτι σου». Έκανε μια χειρονομία προς την παλιά, κακοπαθημένη Τζάγκουαρ του Κάφερι. «Πήγαινε σπίτι σου και προσποιήσου ότι κοιμάσαι».

Η εικόνα του κατακίτρινου πτώματος κάτω από την τέντα ακολουθούσε τον Κάφερι ακόμα και όταν έφτασε πράγματι στο σπίτι του. Στο φρέσκο ασπριδερό φως έμοιαζε πιο αληθινή

απ' ό,τι πριν χαράξει. Τα νύχια της, φαγωμένα και βαμμένα γαλάζια, κύρτωναν προς τις πρησμένες της παλάμες.

Έκανε ένα ντους και ξυρίστηκε. Το πρόσωπό του στον καθρέφτη είχε κοκκινίσει από το πρωινό που πέρασε πλάι στο ποτάμι, και γύρω από τα μάτια του διέκρινε καινούριες ρυτίδες από την αντηλιά. Ήξερε ότι με τίποτε δεν θα τα κατάφερνε να κοιμηθεί. Σκέφτηκε το νέο αίμα που θα ερχόταν στο τμήμα, με εσπευσμένες προαγωγές: αξιωματικοί νεότεροι, πιο σκληροί και σε καλύτερη φυσική κατάσταση, με απτή την αντιπάθεια των υφισταμένων τους προς το πρόσωπό τους. Τον ίδιο τον περίμεναν επτά ημέρες εικοσιτετράωρης εφεδρείας και επτά άγρυπνες νύχτες, πεσμένο με τα μούτρα στην υπόθεση, χωρίς να προφταίνει να πάρει ανάσα. Δεν θα ήταν και στο φουλ των δυνατοτήτων του.

Και η υπόθεση έμοιαζε περίπλοκη.

Δεν ήταν μόνο η τοποθεσία και η έλλειψη μαρτύρων που την περίεπλεκε· στο φως της ημέρας είχαν δει τα μαύρα εξελκωμένα σημάδια της ενδοφλέβιας χρήσης.

Και ο δολοφόνος είχε κάνει... κάτι στο στήθος του θύματος, που ο Κάφερι δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται στη λάμψη του λευκού του μπάνιου. Σκούπισε τα μαλλιά του και τίναξε το κεφάλι του για να φύγει το νερό από τ' αυτιά του. *Σταμάτα να το σκέφτεσαι. Μη σου γίνει έμμονη ιδέα.* Ο Μάντοξ είχε δίκιο, χρειαζόταν ξεκούραση.

Βρισκόταν στην κουζίνα και έβαζε ένα ούισκι όταν χτύπησε το κουδούνι.

«Εγώ είμαι», φώναξε η Βερόνικα από τη σχισμή του γραμματοκιβώτιου. «Θα σ' έπαιρνα τηλέφωνο, αλλά ξέχασα το κινητό στο σπίτι».

Ο Κάφερι άνοιξε την πόρτα. Η Βερόνικα φορούσε ένα κρεμ λινό ταγέρ και γυαλιά ηλίου Αρμάνι πιασμένα στα μαλλιά της. Σακούλες από μπουτίκ του Τσέλσι ήταν αφημένες γύρω από

τα πόδια της. Το κατακόκκινο κάμπριο Τίγκρα της ήταν παρκαρισμένο στο φως του ήλιου πέρα από την πόρτα του κήπου, και ο Κάφερι πρόσεξε ότι κρατούσε στο χέρι της το κλειδί της εξώπορτας σαν να ήταν έτοιμη να μπει από μόνη της.

«Γεια σου, κούκλε», του είπε και έγειρε το στόμα της προς το δικό του.

Τη φίλησε, και γεύτηκε το κραγιόν της και τη μέντα από το σπρέι που χρησιμοποιούσε για καθαρή αναπνοή.

«Μμμ...» Κρατώντας του τον καρπό, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, παρατηρώντας το πρωινό του μαύρισμα, το τζιν του, το ότι ήταν ξυπόλυτος. Το μπουκάλι του ουίσκι κρεμόταν από τα δάχτυλά του. «Χαλαρώνουμε, βλέπω;»

«Είχα βγει στον κήπο».

«Πάλι παρακολουθούσες τον Πεντερέτσκι;»

«Λες να μην μπορώ να βγω στον κήπο χωρίς να παρακολουθώ τον Πεντερέτσκι;»

«Φυσικά και δεν μπορείς». Έκανε να γελάσει, αλλά τότε πρόσεξε την έκφρασή του. «Έλα τώρα, Τζακ. Πλάκα κάνω. Κράτα», είπε και, παίρνοντας μια γεμάτη σακούλα του σουπερμάρκετ, του την έδωσε. «Ψώνισα διάφορα – καραβίδες, φρέσκο άνηθο, κόλιαντρο, κι ένα υπέροχο μοσχάτο. Κι αυτό εδώ», είπε και του έδωσε ένα μεγάλο κυπαρισσί κουτί. «Είναι από μένα και τον μπαμπά», συμπλήρωσε και, σηκώνοντας το μακρύ της πόδι σαν εξωτικό πτηνό, ακούμπησε το κουτί στο γόνατό της, το άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα καφέ δερμάτινο μπουφάν, διπλωμένο σε εμπριμέ γκοφρέ χαρτί. «Είναι μια από τις μάρκες που εισάγουμε».

«Έχω δερμάτινο».

«Α». Το χαμόγελό της τρεμούλιασε. «Εντάξει, δεν πειράζει». Έκλεισε το κουτί. Απόμειναν για λίγο σιωπηλοί και οι δύο. «Μπορώ να το επιστρέψω».

«Όχι». Ο Τζακ ντράπηκε. «Δεν χρειάζεται».

«Ειλικρινά. Μπορώ να πάρω κάτι άλλο από το στοκ».

«Όχι, όχι, αλήθεια. Έλα, φέρ' το».

Αυτή, συλλογίστηκε, κλείνοντας την πόρτα με το γόνατο και ακολουθώντας τη μες στο σπίτι, είναι η τυπική συμπεριφορά της Βερόνικα. Έκανε μια πρόταση που μπορούσε να του αλλάξει τη ζωή, εκείνος την αντέκρουε, εκείνη πρότασε παραπονεμένα το κάτω χείλος της σηκώνοντας γενναία τους ώμους της, κι αυτός μονομιάς ένιωθε ένοχος, έπεφτε στο πάτωμα και παραδινόταν. Κι όλα αυτά εξαιτίας του παρελθόντος της. *Απλό αλλά αποτελεσματικό, Βερόνικα*. Στους έξι σύντομους μήνες της γνωριμίας τους, το παλιοκαιρισμένο, άνετο σπίτι του είχε μεταμορφωθεί σε κάτι απολύτως ανοίκειο, γεμίζοντας με αρωματικά φυτά και εργονομικά εργαλεία, ενώ και η ντουλάπα του έσφυζε από ρούχα που δεν θα φορούσε ποτέ: επώνυμα κοστούμια, σακάκια ραμμένα στο χέρι, μεταξωτές γραβάτες, βαμβακερά τζιν, όλα τους δώρα από την εταιρεία εισαγωγών του πατέρα της στην οδό Μόρτιμερ.

Ο Τζακ, καθώς η Βερόνικα καταπιανόταν με το μαγεϊρεμα στην κουζίνα του – με τα παράθυρα ανοιχτά, τον πολυκόφτη να βουίζει και το φιστικέλαιο να τσιτσιρίζει στο λαμπερό πράσινο τηγάνι–, πήρε το ουίσκι του και βγήκε στη βεράντα.

Ο κήπος του... Εκεί, συλλογίστηκε ανοίγοντας το μπουκάλι, βρισκόταν η αδιάψευστη απόδειξη πως η σχέση τους βρισκόταν σε κρίση. Ο κήπος προϋπήρχε πολύ προτού οι γονείς του αγοράσουν το σπίτι – γεμάτος ιβίσκους, λούπινα, και με μια παμπάλαια, ροζιασμένη κληματοσίδα· τα καλοκαίρια τού άρεσε να τον αφήνει να θεριεύει ώσπου σχεδόν έφραζε τα παράθυρα με την πρασινάδα του. Αλλά η Βερόνικα ήθελε να κουρεύει, να κλαδεύει και να βάζει λίπασμα, να φυτεύει λεμονόχορτο και κάπλαρη σε χρωματιστές γλάστρες στα περβάζια, να κάνει σχέδια για την αναδιάρθρωση του κήπου, να συζητάει το ενδεχόμενο χαλικόστρωτων μονοπατιών και θάμνων δάφνης. Και στο τέλος –αφού κατάφερνε να κάνει κι αυτόν και το σπίτι του αγνώριστο– ήθελε να τον πείσει να πουλήσει τη μικρή τούβλινη, βικτοριανή του μονοκατοικία στο νότιο Λονδίνο, εκεί όπου είχε γεννηθεί και μεγαλώσει, και να φύγει αφήνοντας

πίσω του τα καγκελόφραχτα παράθυρα, τον ατίθασο κήπο του και το τρένο που περνούσε στο βάθος. Και ήθελε και η ίδια να παραιτηθεί από τη θέση της στην οικογενειακή επιχείρηση, να φύγει από το σπίτι των γονιών της, και ν' αρχίσει να φτιάχνει το σπιτικό τους. Μα του Τζακ τού ήταν αδύνατον κάτι τέτοιο. Η ιστορία του ήταν πολύ βαθιά ριζωμένη σ' αυτά τα πέντε στρέμματα από χώμα και πηλό για να την ξεριζώσει έτσι απλά, για ένα καπρίτσιο. Και, ναι, έπειτα από έξι μήνες γνωριμίας, ήταν βέβαιος για ένα πράγμα: δεν αγαπούσε τη Βερόνικα.

Την παρατηρούσε τώρα μέσα από το παράθυρο, να καθαρίζει πατάτες και να φτιάχνει μπουκλίτσες από βούτυρο. Στο τέλος της περασμένης χρονιάς είχε κλείσει τέσσερα χρόνια στο τμήμα και βρισκόταν σε τέλμα – αδρανής και βαριεστημένος, περιμένοντας κάτι καινούριο. Όσπου, σ' ένα ξέφρενο μπαλ μασκέ του τμήματος στα τέλη του Οκτώβρη, συνειδητοποίησε ότι, όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα του, μια κοπέλα με μίνι και χρυσά σανδάλια τον παρατηρούσε, μ' ένα χαμόγελο όλο νόημα.

Η Βερόνικα είχε πυροδοτήσει ένα δίμηνο ορμονικής εμμονής. Και οι δικές της ορμές ήταν αντίστοιχες με τις δικές του. Τον ξυπνούσε κάθε πρωί στις έξι για να κάνουν σεξ και περνούσε τα Σαββατοκύριακα τριγυρνώντας στο σπίτι φορώντας μόνο τα τακούνια της και ένα φανταχτερό κραγιόν. Του είχε δώσει νέα ενέργεια, και πολλοί άλλοι τομείς της ζωής του είχαν αρχίσει επίσης να αλλάζουν. Μέχρι τον Απρίλιο, είχε σημάδια από γόβες Μανόλο στο κεφαλάρι του κρεβατιού, και είχε πάρει μετάθεση στη μητροπολιτική αστυνομία – στο τμήμα Ανθρωποκτονιών.

Την άνοιξη όμως, πάνω που οι αισθησιακές ορέξεις του είχαν αρχίσει να καταλαγιάζουν, η Βερόνικα είχε προβεί σε αλλαγή πλεύσης. Τα αισθήματά της είχαν σοβαρέψει, και είχε αρχίσει μια εκστρατεία για να τον κρατήσει κοντά της. Ένα βράδυ τον έβαλε να καθίσει, και όλο σοβαρότητα του είπε για τη μεγάλη αδικία που είχε σημαδέψει τη ζωή της πολύ προτού

γνωριστούν: είχε χάσει δύο χρόνια της εφηβείας της δίνοντας μάχη με τον καρκίνο. Το σχέδιο έπιασε. Σαστισμένος, άξαφνα δεν ήξερε πώς να ξεκόψει.

Πόση έπαρση, Τζακ, συνειδητοποίησε. Λες και, άμα δεν τη χωρίσεις, θα την αποζημιώσεις για όσα πέρασε. Πόσο επηρμένος είσαι ώρες-ώρες...

Στην κουζίνα η Βερόνικα, με το λεπτό, ασύμμετρο πιγούνι της ν' ακουμπά στο στήθος και τη γλώσσα να προεξέχει ανάμεσα στα δόντια, έκανε ένα κλαράκι μέντας κομματάκια. Ο Τζακ έβαλε ένα δάχτυλο ούισκι και το κατέβασε με τη μία.

Απόψε θα της μιλούσε. Ίσως μετά το δείπνο...

Το φαγητό ήταν έτοιμο σε μία ώρα. Η Βερόνικα άναψε όλα τα φώτα του σπιτιού, καθώς και πολλά κεριά σιτρονέλας στη βεράντα.

«Σαλάτα με ρόκα, φασόλια και πανσέτα, καραβίδες με μέλι και σόγια, και μανταρίνι σορμπέ για επιδόρπιο. Είμαι ή δεν είμαι η τέλεια γυναίκα;» Τίναξε τα μαλλιά της και άφησε να φανούν φευγαλέα τα δόντια της, προϊόν ακριβής ορθοδοντικής. «Σκέφτηκα να το δοκιμάσω απόψε, να δεις πώς θα σου φανεί, μήπως χρησιμοποιήσω το ίδιο μενού και για το πάρτι».

«Το πάρτι». Το είχε ξεχάσει τελείως. Το είχαν κανονίσει όταν νόμιζαν ότι δέκα ημέρες μετά την εβδομάδα της εφειδρείας θα ήταν η κατάλληλη, χαλαρή περίσταση για να οργανώσουν ένα πάρτι.

«Ευτυχώς που δεν το ξέχασα κι εγώ, έτσι;» του είπε, και πέρασε πλάι του κουβαλώντας μια επώνυμη γαβάθα γεμάτη μικροσκοπικές ψητές πατάτες. Η μπαλκονόπορτα του καθιστικού που έβλεπε στον κήπο ήταν ανοιχτή. «Αφού θα φάμε στον κήπο, δεν είχε νόημα ν' ανοίξω την τραπεζαρία». Κοντοστάθηκε, κοιτώντας το ασιδέρωτο μπλουζάκι του και τα σκούρα ατίθασα μαλλιά του. «Μήπως να φορούσες κάτι καλύτερο για να φάμε;»

«Πλάκα μου κάνεις τώρα, ναι;»

«Βασικά...» είπε και ξεδίπλωσε μια πετσετούλα στα πόδια της. «Βασικά έλεγα ότι θα ήταν πιο ωραία».

«Όχι», της είπε και κάθισε. «Το χρειάζομαι το κοστούμι. Μόλις ανέλαβα νέα υπόθεση». Έλα, ρώτα με για την υπόθεση, Βερόνικα, δείξε λίγο ενδιαφέρον για κάτι άλλο πέρα από την γκαρνταρόμπα μου και τα τραπεζομάντιλά μου.

Μα εκείνη άρχισε να του σερβίρει πατάτες. «Δεν έχεις μόνο ένα κοστούμι, έτσι δεν είναι; Ο μπαμπάς σου έστειλε κι εκείνο το γκριζο».

«Τα άλλα είναι στο καθαριστήριο».

«Αχ, βρε Τζακ, έπρεπε να μου το πεις. Θα περνούσα να τα πάρω».

«Βερόνικα—»

«Δεν πειράζει», είπε, σηκώνοντας το χέρι. «Συγγνώμη. Δεν θα το αναφέρω άλλη φορά». Σώπασε. Στο χολ, χτύπησε το τηλέφωνο. «Αναρωτιέμαι ποιος να 'ναι τέτοια ώρα», είπε και τοίμπησε μια πατάτα. «Λες και δεν ξέρω...»

Ο Κάφερι ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι και έσπρωξε την καρέκλα του προς τα πίσω.

«Για όνομα του Θεού», είπε η Βερόνικα με έναν αναστεναγμό αγανάκτησης, αφήνοντας το πιρούνι της στο πιάτο. «Είναι λες και έχουν έκτη αίσθηση, ειλικρινά. Δεν μπορείς να το αφήσεις να χτυπάει;»

«Όχι». Στο χολ, ο Κάφερι σήκωσε το ακουστικό. «Παρακαλώ, λέγετε».

«Μη μου πεις. Κοιμόσουν».

«Σου είπα ότι δεν νυστάζω».

«Συγγνώμη για την ενόχληση, φίλε».

«Δεν πειράζει – πες μου».

«Έχω γυρίσει στη μάντρα. Ο αρχηγός έδωσε το πράσινο φως για τη χρήση ειδικού εξοπλισμού. Μία από τις ομάδες έρευνας ανακάλυψε κάτι».

«Τι εξοπλισμό;»

«Ένα ραντάρ διείσδυσης».

«Τι πράγμα;» Ο Κάφερι σώπασε. Η Βερόνικα τον έσπρωξε για να περάσει και ανέβηκε με φόρα τις σκάλες, κλείνοντας πίσω της την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Ο Κάφερι απέμεινε να στέκεται στο χολ κοιτώντας στο κατόπι της, με το ένα χέρι για στήριγμα στον τοίχο.

«Έλα, Τζακ, με ακούς;»

«Σε ακούω, ναι. Τι λέγαμε; Α, ναι, για ένα ραντάρ;»

«Ραντάρ διείσδυσης εδάφους».

«Μάλιστα... Και θες να μου πεις—» Ο Κάφερι έσκαψε μια μικρή χαραγματιά στον τοίχο με το νύχι του μαύρου του αντίχειρα. «Θες δηλαδή να μου πεις ότι... ότι βρήκανε κι άλλα;»

«Ακριβώς», είπε ο Μάντοξ με βαριά φωνή. «Άλλα τέσσερα».

«Γαμώτο». Έτριψε το λαιμό του. «Βουτάμε κατευθείαν στα βαθιά, ε;»

«Έχουν αρχίσει να τα βγάζουν τώρα που μιλάμε».

«Οκεί. Εσύ πού θα 'σαι;»

«Στη μάντρα. Γυρνάμε μαζί τους από το Ντέβονσιρ».

«Για το νεκροτομείο; Στο Γκρίνουιτς;»

«Ναι. Ο Κρισναμούρτι ήδη άρχισε τη νεκροψία στο πρώτο. Δέχτηκε να κάνει ολονυχτία».

«Έγινε. Τα λέμε σε κάνα μισάωρο».

Στο επάνω πάτωμα, η Βερόνικα καθόταν στην κρεβατοκάμαρα με την πόρτα κλειστή. Ο Κάφερι ντύθηκε στο δωμάτιο του Γιούαν, έριξε μια ματιά από το παράθυρο για τυχόν κίνηση πέρα από τις ράγες του τρένου στην αυλή του Πεντερέτσκι – τίποτα— και, καθώς έδενε τη γραβάτα του, τρύπωσε το κεφάλι του στο άνοιγμα της πόρτας. «Λοιπόν. Πρέπει να μιλήσουμε εμείς οι δύο, Βερόνικα. Μόλις γυρίσω». Και σώπασε. Η Βερόνικα καθόταν στο κρεβάτι, με το πάπλωμα ίσαμε το λαιμό της, σφίγγοντας στα χέρια της ένα μπουκαλάκι με χάπια. «Τι είναι αυτά;»

Ύψωσε το βλέμμα προς το μέρος του. Μάτια μπλαβιασμένα, όλο παράπονο. «Παυσίπονα. Γιατί;»

«Τι κάνεις;»

«Τίποτα».

«Τι κάνεις, Βερόνικα;»

«Με πονάει πάλι ο λαιμός μου».

Ο Κάφερι κοντοστάθηκε, με τη γραβάτα τεντωμένη στο αριστερό του χέρι. «Ο λαιμός σου;»

«Αυτό δεν είπα;»

«Τι πάλι; Πότε σε πονούσε ο λαιμός σου;»

«Δεν θυμάμαι».

«Θα περάσει, εντάξει;»

Η Βερόνικα μурμουρίσε κάτι μέσα από τα δόντια της, άνοιξε το μπουκαλάκι, έριξε δυο χάπια στην παλάμη της, και τον κοίταξε. «Πού πας και στολίζεσαι;»

«Αφού σε πονούσε ο λαιμός σου, έπρεπε να μου το πεις. Γιατί δεν μου το είπες; Μήπως να το κοιτάξεις;»

«Μην ανησυχείς. Έχεις σημαντικότερα πράγματα εσύ να σε απασχολούν».

«Βερόνικα...»

«Τι είναι πάλι;»

Απόμεινε σιωπηλός για ένα λεπτό. «Τίποτα». Τελείωσε με το δέσιμο της γραβάτας του και γύρισε προς τις σκάλες.

«Και μη σε νοιάζει για μένα», του φώναξε καθώς εκείνος κατέβαινε. «Θα κοιμάμαι».